

[Niels Frederiksen.]

at klare Dagens Byrder, men vi vil ikke give ham Chansen for at kunne realisere med Fortjeneste til Skade for Afløseren, hvad der atter betinger ny Gældsstiftelse. Hvis Menneskene var saadan, at man kunde stole paa, at naar man nu skrev Gælden ned til 85 pCt. af Panteværdien efter Forslagets Beregningsmaade, saa blev der ikke stiftet mere Gæld i vedkommende Bedrift ved Omsætning af Ejendommen eller andre Dispositioner, ja, saa var Sagen saa ligetil, men det kan man ikke gøre Regning paa. Det, det gælder om, er, forekommer det mig, at man her prøver at gennemføre en Foranstaltning, hvis Hensigt er at give den middeldygtige, unge, stræbsomme Landbruger i Sønderjylland Udsigt til at klare sine Forpligtelser i det Omfang, Lovforslaget nedskriver dem til, men saa forlanger af ham, at han skal blive i sin Ejendom og udnytte sin Arbejdskraft dér paa bedste Maade, saaledes at man ikke fremkalder den Tilstand i den sønderjyske Landsdel, at Vanskelighederne ikke ophører, da der skabes en helt ny Mulighed for Spekulation i fremtidig Gældsstiftelse. Derfor er jeg bestemt imod de Konservatives „Sanering“, og jeg mener, det er Lovforslagets Kærnepunkt, at man har taget Muligheden for en saadan Udvikling med i sine Overvejelser, da man udformede Lovforslagets Enkelt-heder, og alene søgt at faa Rigsdagens Tilslutning til at træde hjælpende til paa de af mig nævnte Omraader.

Foruden gennem den Udlaansvirksomhed, der er henvist til i Lovforslagets § 1, er der fra Statsmagts Side i Tønder-Omraadet foretaget Foranstaltninger vedrørende Marskens Afvanding, og jeg vil her som under Finanslovens første Behandling henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa, at her har Staten placeret betydelige Pengemidler, hvis Forrentning og Amortisering vil virke saa tyngende, at man maa behandle denne Gældspost under Hensyn til den Maade, hvorpaa denne Gæld er opstaaet; ud fra dette Synspunkt maa man behandle Marskegnens Landbrug, for at der ikke skal ske nogen Skade, som ikke er nødvendig.

Jeg har haft Lyst til at sige dette, fordi jeg stiller mit Kendskab til de sønderjyske Landmænds Økonomi og Driftsmaade op imod deres, der til daglig færdes dernede. Naar man har haft Lejlighed til at se Akkordsager i Snese-, ja i Hundredevis, naar man har haft Lejlighed til at se gennem Retsdokumenter hele den økonomiske Udvikling, saa bedømmer man Situationen

ned i Sønderjylland paa følgende Maade: Der er tre Aarsager til Gældsstiftelsen: den ene er Starten og Omkostningerne ved denne for hele den Stab af unge Landmænd i Sønderjylland, som er rykket ind i Hus og Gaard, og jeg ved, at der i Hus og Gaard i Sønderjylland sidder mange unge, dygtige, sparsommelige og flittige Landmænd, der kæmper en forgæves Kamp for at klare Gældsbyrden, som de under Startvanskelighederne har underskrevet paa. Jeg ved, at der sidder en Række unge Mennesker dernede, som vil gøre deres bedste for ikke alene i Dygtighed, men ogsaa paa andre Omraader at være paa Højde med det øvrige Lands unge Landmænd. Jeg ved ogsaa, at der sidder i Sønderjylland en Række Landbrugere, der har stiftet Gæld efter Gæld fra Genforeningsdagen til i Dag, der har øget deres Gæld med Tusinder af Kroner om Aaret, og jeg ved, at det er ligegyldigt, hvilke Foranstaltninger der træffes herindefra, og hvilke Prisorandringer der indtræffer, saa kan disse Landbrugere aldrig faa en fornuftig Ordning paa deres Bedrift under den nuværende Form for Driften og med den Anvendelse af Midler til deres Levofod, som nu finder Sted. Derfor er det haabløst at tro, at alle Landmænd i Sønderjylland som Følge af Foranstaltninger herindefra kan blive ved deres Ejendom. Jeg har engang sagt og gentager det her fra Folketingets Talerstol, at den Række af bestemte Landmænd, der rejser fra Krisemøde til Krisemøde i Bil for at protestere, men aldrig nogen Sinde har kunnet klare nogen som helst af deres Forpligtelser, er det ingen Skam, at man holder Tvangsauktioner for. De maa forsvinde, og den eneste Mulighed for, at de har kunnet blive ved deres Ejendom saa længe, er — at der har været Landbrugs-krise i Danmark!

Jeg for mit Vedkommende vil ønske, at den Foranstaltning, der her foreslaas til Hjælp for den sønderjyske Landbobefolkning, maa føre til, at Haabet gentændes i Sindet ogsaa hos den middeldygtige, flittige Landmand dernede; jeg vil haabe, at det bliver en generel Ordning, der tilsigter i de to førstkommande Aar at skaffe bort Forrentningspligten for den Del af Gælden, som ligger ud over 85 pCt. af Panteværdien, saa at man vinder den Respit, som gør det muligt at se, hvorledes Forholdene baade prismæssigt og paa andre Omraader udvikler sig i den kommende Tid. Og det er min bestemte Opfattelse, at som Forholdene i Sønderjylland har forment sig siden Genforeningen paa Gældsstiftelsens Omraade, er